

KÜÇÜK ROBOT VİVİ

Bir varmış, bir yokmuş..

Evlerden birinde George isimli sevimli bir çocuk yaşırmış. George hayal kurmayı çok seven, meraklı bir çocukmuş. En sevdiği oyuncuğı da Vivi adındaki bir robotmuş. George, Küçük Vivi ile oynarken maceradan maceraya koşar, onunla birlikte hayal gücünün derinliklerinde eğlenceli vakitler geçirirmiş. Akşam olup da uyku vakti gelince ise, Vivi'yi yatağının baş ucuna koyar, ona bakarak mışıl mışıl uyurmuş.

Günlerden bir gün komşunun şirin kızı Katya ve kardeşi Arthur annesiyle birlikte George'ların evine misafirlğe gelmiş... Büyükler kendi aralarında sohbet ederken George da Katya ile birlikte oynamaya başlamış. Birlikte, gökyüzünü, yıldızları, ayı ve gezegenleri incelemişler, uzay gemisi yapmışlar, oyuncaklarını konuşturup onlara şarkılar söyletmişler.

Arthur henüz çok küçük olduğu için onlara katılamamış. Katya ve George'u meraklı gözlerle seyrediyor, etrafta gördüğü her oyuncacı yemek istercesine ısıyor ve George'un çekmecelerini karıştırıyormuş.
George da kendi kendine;
-Bir şeyler yapmalıyım..! yoksa Arthur bütün eşyalarımı dağıtacak, oyuncaklarımı saklamalıyım diye düşünmüş.

Sonra aklına bir fikir gelmiş. Oyuncaklarını Arthur'un göremeyeceği bir yere saklarsa onlara ulaşamaz diye düşünmüş. En sevdiği oyuncuğunu saklamakla başlamış işe. Robot Vivi'yi almış ve eski eşyaların olduğu bir dolaba saklamış. Arabalarını, ve diğer oyuncaklarını da saklamış George. Sonra da Katya ile neşe içinde oyunlarına devam etmişler.

Akşam olduğunda Katya ve meraklı kardeşi Arthur anneleriyle birlikte evlerine gitmişler.
Annesi George'a seslenerek;
-Hadi bakalım George, şimdi oyuncakları toplama zamanı, demiş.
Zavallı George oyun oynamaktan o kadar yorgun dūřmūř ki çoktan uykuya dalmıř bile...

Ertesi sabah uyandıında gözleri
Küçük Robot Vivi'yi aramış.
Tatlı dostuyla oynamayı çok özlemiş doğrusu.
Ama Vivi her zamanki yerinde yokmuş.
Vivi'yi göremeyince akşam Arthur oynamasın diye
oyuncaklarını sakladığını hatırlamış.

-Bu işle daha sonra ilgilenirim, diye geçirmiş içinden...
Çünkü annesinin yaptığı portakallı kurabiyeler o kadar güzel kokuyormuş ki bir an önce kah-
valtı etmek istiyormuş...
George hemen kahvaltı masasına oturup en sevdiği kurabiyeleri yemeye başlamış.

O sabah Küçük Vivi gözlerini açtığında güneş her zamankinden daha çok parlıyor, kuşlar da her zamankinden daha sesli ötüyormuş.

-Ne kadar çok ses var bu sabah böyle...

Birden telaşla etrafına bakınan Vivi, büyük bir çöp kamyonunun kendine doğru yaklaştığını farketmiş!

-Hııım, bu koku da ne böyle?.. ben neredeyim? Demiş kendi kendine...

Burnuna gelen kötü kokulardan ve poşet gıcirtlarından büyük bir çöp konteynirinin içinde olduğunu anlamış.

-Hemen buradan çıkmalıyım! Yoksa çöp kamyonu beni de içine alacak diye düşünmüş ve telaşla ayağa kalkmış.

Konteynirdan atlayarak hızlıca yürümeye başlamış.
Zavallı Vivi, konteynirin içindeyken üzerine gelen yağmur sularından o kadar ıslanmış ki yürürken gıcır gıcır sesler çıkartıyormuş.
Yolda yürürken dün akşam kaldığı dolabın içinden çıkıp da buraya nasıl geldiğini düşünmüş.
-O sabah bayan Merry, evi temizlemek için gelmiş.
sonra da beni çöp poşetleriyle birlikte çöp kutusuna atmış olmalı.
Diye geçirmiş içinden.

Aklı bir hayli karışmış Küçük Vivi'nin. Birden kendini çok çaresiz hissetmeye başlamış. En yakın arkadaşından ve ailesinden uzak kaldığı için üzülmüş. Sonra George ile oynadığı oyunlar gelmiş aklına. Bu oyunlarda bazen Vivi karanlık bir ormanda evinin yolunu kaybeder, türlü maceralardan sonra mutlaka bir çözüm bularak eve dönmeyi başarmış.

O anda içinde yeniden bir umut belirmiş tatlı Vivi'nin:

-Her zaman yapacak bir şeyler vardır, evime tekrar dönmenin bir yolunu bulabilirim demiş kendi kendine.

Vivi daha önce hiç görmediği sokaklarda yürümeye başlamış. Yürümüş, yürümüş, yürümüş... bu evler kendi yaşadığı eve hiç benzemiyormuş.

-Ne kadar da çok ev var, hangisi benim evim?

Vivi panjurları kırmızı, pencerelerinin önünde rengarenk çiçekler olan bir ev görmüş. Birden içini bir sevinç kaplamış çünkü yaşadığı eve çok benziyormuş bu ev.

Vivi tam evin önüne geldiğinde duvarın üzerinden bir kedi atlamış!

-Miyavvv, miyavvv...

-Sen de kimsin bakalım, hı?

O kadar büyük ve o kadar siyah bir kediymiş ki Vivi Onu görünce ne yapacağını şaşırılmış.

Büyük kedi sinsice Viviye doğru yürümeye başlamış.

Kedinin hınzır hınzır gülümsemesinden bazı planlar yaptığı belli oluyormuş.

Hızzır kedi, Vivi'ye gözlerini kısarak bakmış ve;

-Hıım... Seni buralarda daha önce hiç görmedim, yoksa sen kılık değiştirmiş bir fare misin? Seni yakalayıp eve götürebilirim, biraz oynarım demiş kurnazca gülümseyerek.

-Eyvah! Bu kedinin gözleri göz değil, beni yakalamadan hemen kaçmalıyım, demiş Vivi ve bahçe kapısına doğru koşmaya başlamış.. Ama büyük kedi o kadar büyükmüş ki bir hamlede Vivi'nin önüne atlamış!

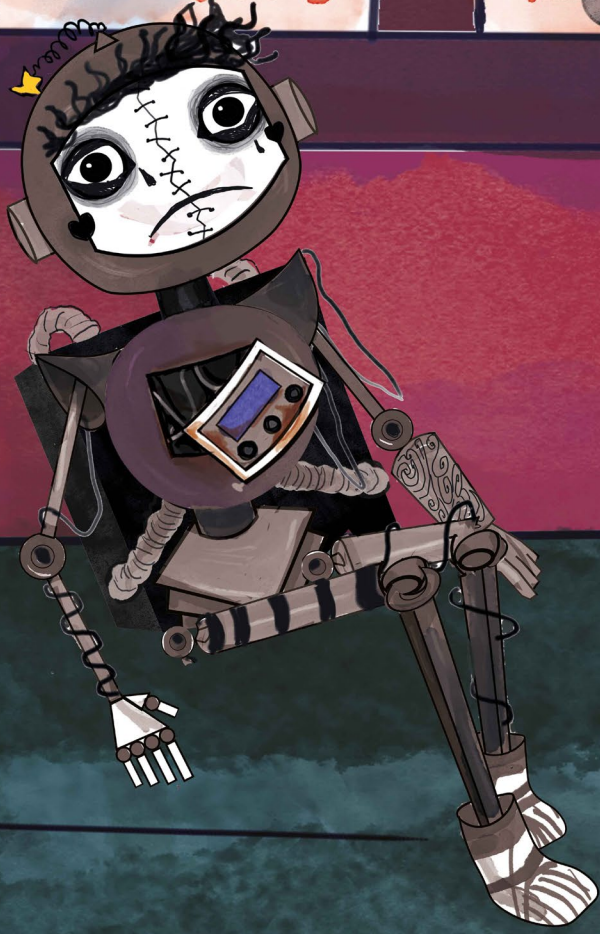
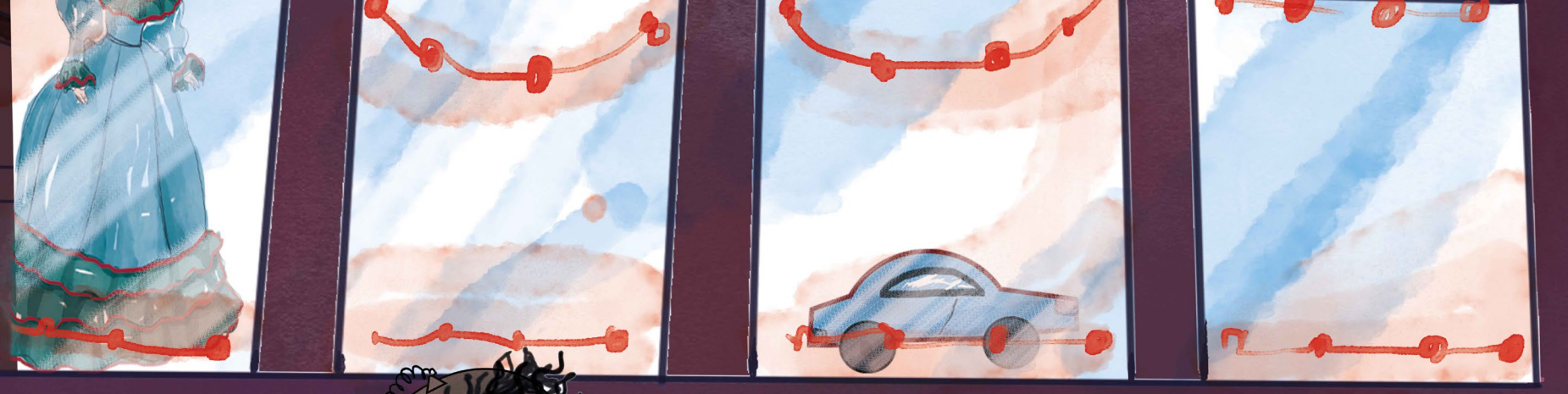

Zavallı Vivi yine kapana kısılmış işte.
Büyük kedi tam patilerini Vivi'nin üzerine
atacakmış ki birden bir mucize olmuş.
- Ahh, işte burdasın Bobo..! seni haylaz kedi gel
bakalım buraya, şimdi yemek vakti.
Bayan Margaret tam o sırada kediyi kucağına
alarak eve götürmüştü. Küçük Vivi de böylelikle
kediden kurtulmuş.. sonra derin bir nefes
almış ve bir daha her gördüğü evin bahçesi-
ne girmemek için kendisine söz vermiş.

Kediden kurtulduğuma göre şimdi evimi aramaya devam edebilirim demiş Vivi. Az gitmiş uz gitmiş, sokakları, caddeleri geçmiş, duvarlara tırmanmış, bahçelerden geçmiş. Bir türlü kendi evine benzeyen bir ev göremiyormuş Vivi. Sonra sokağın köşesinde rengarenk oyuncaklarla süslü bir dükkan görmüş. Yoldan geçen her çocuk bu vitrine uzun uzun bakıyormuş. Çok renkli bir dükkanmış doğrusu...

-Eğer vitrinin önünde beklersem belki George ve ailesi oyuncak almaya geldiklerinde beni görebilir! Diye düşünmüş küçük Vivi ve vitrinin bir köşesine oturarak beklemeye başlamış. Beklemiş, beklemiş, beklemiş... o kadar çok beklemiş ki sonunda akşam olmuş ve dükkana kimse gelip gitmez olmuş.

Dükkanını kapatmak için dışarıya çıkan Yaşlı Tamirci vitrinin köşesinde duran Küçük Vivi'yi farketmiş. Üstü başı kir içinde, oldukça eskimiş görünen bu şirin robotu görünce üzülmüş ve onu hemen dükkanına götürmüştü.

Yaşlı tamirci Vivi'yi temizlemiş,
yağlamış, renkleri solan yerlerini
boyamış ve eskisinden de
tatlı bir robot olmuş Vivi.

-Evet, şimdi seninle ne yapacağız
bir düşünelim, demiş Yaşlı tamirci.
Onu vitrine koyup satmaya
gönlü de el vermemiş
bir türlü.

Günlerdir küçük dostu Vivi'yi arayan George, onu bulamadığı için çok üzülüyormuş. Hatta canı hiç diğer oyuncaklarıyla oynamak istemiyor sadece Viviyle oynadığı güzel oyunları düşünüyormuş.

Annesi, George'un bu haline çok üzülmüş.

-George'a sarılmış ve 'sanırım sana yeni bir robot almamızın zamanı geldi' demiş. Eminim onu da Vivi kadar çok seveceksin.

George'un akli fikri Vivi'deymiş. Onu düşünerek tatlı uykusuna dalmış.

George, o gece uyurken rüyasında güzeller güzeli bir peri görmüş. Öyle güzel ve öyle parlak bir periymiş ki George ona bakmaya doyamıyormuş. Güzel Peri George'un üzülmediğini duyup ona yardım etmek istemiş. -Küçük Vivi'yi kaybettiğini ve onu çok özlediğini biliyorum, demiş Peri. Sen çok iyi bir çocuksun. Onu bulman için sana yardım edeceğim. Ama önce senden küçük bir şey yapmanı istiyorum.

George, perinin dediklerini duyunca çok mutlu olmuş ve heyecanla -Elbette güzel peri, seve seve yaparım dediklerini, demiş. Güzel Peri, George'un ne zamandır oynamadığı oyuncaklarından birkaç tanesini göstererek onları kermese götürmesini istemiş. Böylece hiç oyuncuğı olmayan çocuklar da oyuncaklarla oynasın ve mutlu olsun istiyormuş.

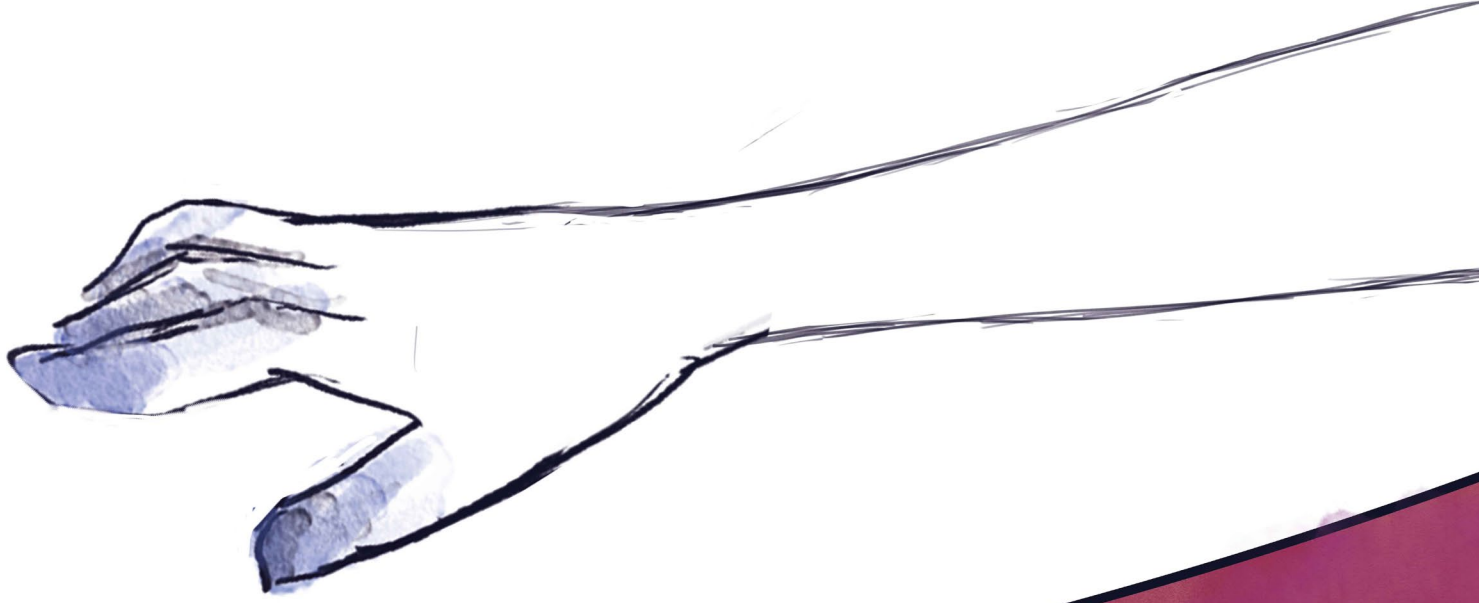

George o sabah uyandığında heyecanla rüyasında gördüğü periyi düşünmüş. Perinin ondan istediğı şeyi yapmaya karar vermiş.

Oyuncaklarından bazılarını çantasına koymuş ve annesiyle birlikte kermese gitmiş.

Annesi George'un bu kararından dolayı çok mutlu olmuş.

-Paylaşmak çok güzel bir şey George, eminim oyuncaklarını alan çocuklar da onları en az senin kadar sevecektir, demiş.

George annesiyle birlikte birbirinden güzel oyuncaklarla dolu kermeste gezerken birden bir mucize olmuş!..

Küçük dostu Vivi'yi biraz ilerideki tezgahda otururken görmüş George!
-İşte seni buldum benim tatlı Vivim! diyerek heyecanla tezgaha doğru koşmaya başlamış.

George'un heyecanını gören Yaşlı Tamirci, Onun, Küçük Vivi'nin oyuncacı olduğunu hemen anlamış ve onu almasına izin vermiş. George, sevinçle Küçük Vivi'ye sarılmış. Küçük Vivi'de George'a kavuştuğu için çok mutlu olmuş ve birlikte evlerine dönmüşler.

George ve K¼c¼k Robot Vivi sonsuza dek birlikte mutlu yařamıřlar.

